

Sygn. akt VI Ga 220/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w R. VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass – Kloc (spr.)

Sędziowie: SO Anna Harmata

SO Marta Zalewska

Protokolant: inspektor Agnieszka Chmiel

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 r. w R.

na rozprawie

sprawy z powództwa: M. M., M. P.

przeciwko: K. W., A. T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych co do pkt I, II i IV wyroku Sądu Rejonowego w R. V Wydziału Gospodarczego z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt V GC 1358/15

1. uchyła zaskarżony wyrok w pkt I co do należności głównej w kwocie 5.501,57 zł i postępowanie w tym zakresie umarza,
2. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I co do ustawowych odsetek i w pkt II w ten sposób, że powództwo w tym zakresie oddala,
3. oddala apelację w pozostałym zakresie,
4. zasądza solidarnie od pozwanych K. W. i A. T. na rzecz powodów M. M. i M. P. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Anna Harmata SSO Beata Hass – Kloc SSO Marta Zalewska

Sygn. akt VI Ga 220/16

Uzasadnienie wyroku 27 października 2016r

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 marca 2016r , sygn. akt V GC 1358/15 Sąd Rejonowy w R. V Wydział Gospodarczy zasądził solidarnie od pozwanych A. T. i K. W. na rzecz powodów M. M. i M. P. kwotę 5501 ,57 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26.06.2015r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powodów ustawowe odsetki od kwot:

- 467,93 zł za okres od dnia 4.05.2015r. do dnia12.08.2015r.

- 1000,00 zł za okres od dnia 8.06.2015r. do dnia 23.07.2015r.
- 1372,37 zł za okres od dnia 8.06.2015r. do dnia 13.07.2015r.
- 1505,57 zł za okres od dnia 12.06.2015r. do dnia 27.07.2015r.
- 1500,00 zł za okres od dnia 19.06.2015r. do dnia 12.08.2015r.
- 1800,19 zł za okres od dnia 19.06.2015r. do dnia 3.08.2015r (pkt II);

natomiast w pkt III umarzył postępowanie w pozostałym zakresie; w pkt IV zasądził od pozwanych na rzecz powodów kwotę 2883,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i zarządził zwrot z urzędu powodowi po uprawomocnieniu się orzeczenia kwoty 191 zł tytułem połowy wpisu od cofniętej części powództwa (pkt V).

W pisemnych motywach podał ,że powodowie M. M. i M. P. - wspólnicy (...) s.c. wnieśli o zasądzenie od pozwany A. T. i K. W. - wspólników PPHU (...) s.c. solidarnie kwoty 13.147,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot szczegółowo wskazanych w pozwie oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że pozwani w okresie od marca do maja 2015 r. zakupili u powodów parapety okienne. Zakupiony towar został pozwanym wydany, a następnie przez nich odebrany. Na potwierdzenie zawartej umowy każdorazowo były wystawiane faktury VAT. Pomimo upływu terminów płatności i wezwania do dobrowolnej zapłaty pozwani nie uregulowali należności wynikających z faktur VAT.

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty złożyli pozwani A. T. i K. W., zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwani wskazali, że część roszczenia objęta wezwaniem do zapłaty z dnia 29 czerwca 2015 r. została przez nich spłacona w lipcu i sierpniu 2015 r. W odniesieniu do należności w kwocie 5.501,57 zł pozwany A. T. w sprzeciwie złożył zarzut potrącenia wierzytelności powodów z jego wierzytelnością w wysokości 5.586,10 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie. Pozwany podniósł, że jego oświadczenie o potrąceniu obejmuje również należności odsetkowe powodów objęte nakazem. Pozwani wskazali, że strony współpracowały ze sobą przez wiele lat. W obliczu wezwania do zapłaty pozwani niezwłocznie przystąpili do sukcesywnego regulowania należności. Powodowie mieli świadomość istnienia wierzytelności wzajemnej i rozliczenie stron mogło nastąpić bez wytoczenia powództwa. W związku z powyższym w ocenie pozwanych nie dali oni powodów do wytoczenia powództwa.

Pismem procesowym z dnia 3 listopada 2015 r. powodowie cofnęli pozew w zakresie części kwoty należności głównej w kwocie 7.646,06 zł i wnieśli o umorzenie postępowania w tej części.

W ustaleniach faktycznych natomiast podał ,że powodowie M. M. i M. P. prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) s.c. Pozwani A. T. i K. W. prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą PPHU (...) s.c.

Pozwani w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dokonali u powodów w okresie od marca do maja 2015 r. zakupu parapetów okiennych. Powodowie wydali towar pozwanym i wystawili pięć faktur VAT o nr:

- (...) z dnia 31 marca 2015 r. opiewającą na kwotę 467,93 zł z terminem płatności do dnia 30 kwietnia 2015 r.,
- (...) z dnia 5 maja 2015 r. opiewającą na kwotę 2.372,37 zł z terminem płatności do dnia 4 czerwca 2015 r.,
- (...) z dnia 12 maja 2015 r. opiewającą na kwotę 1.505,57 zł z terminem płatności do dnia 11 czerwca 2015 r.,
- (...) z dnia 19 maja 2015 r. opiewającą na kwotę 3.300,19 zł z terminem płatności do dnia 18 czerwca 2015 r.,
- (...) z dnia 25 czerwca 2015 r. opiewającą na kwotę 5.501,57 zł z terminem płatności do dnia 25 czerwca 2015 r.

Pozwani odebrali zamówiony towar i nie zgłaszali zastrzeżeń co do jego jakości. Wraz z towarem pozwanym zostały doręczone ww. faktury VAT, które również nie były przez nich kwestionowane.

Pozwani w terminach płatności wynikających z faktur VAT nie uregulowali należności powodów z tytułu ceny sprzedaży. Pismem z dnia 29 czerwca 2015 r. powodowie wezwali pozwanych do zapłaty zaległej kwoty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

W dniu 13 lipca 2015 r. pozwani uiszcili kwotę 1.372,37 zł, a w dniu 23 lipca 2015 r. 1.000 zł - tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...).

W dniu 27 lipca 2015 r. pozwani zapłacili kwotę 1.505,57 zł tytułem należności wynikającej z faktury VAT nr (...).

W dniu 3 sierpnia 2015 r. pozwani zapłacili kwotę 1.500 zł, zaś w dniu 12 sierpnia 2015 r. dalszą kwotę 1.800,19 zł - tytułem należności wynikających z faktury VAT o nr (...).

Pozwani w dniu 12 sierpnia 2015 r. zapłacili kwotę 467,93 zł tytułem należności z faktury VAT nr (...).

W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy wskazał, że powodowie wywodzili swoje roszczenie o zapłatę ceny sprzedaży z umowy sprzedaży, o której mowa w art. 535 § 1 k.c., którego treść przywołał. Dalej przywołał art. 481 § 1 k.c. i art. 6 k.c.

Sąd ten następnie wskazał, że poza sporem w niniejszej sprawie jest fakt zawarcia umów sprzedaży między stronami oraz wykonania przez powodów ich zobowiązania w postaci wydania zamówionego towaru i przeniesienia jego własności. Poza sporem była również wysokość umówionej ceny sprzedaży towaru oraz terminy i sposób płatności. Powyższe okoliczności zostały przyznane przez pozwanych.

Podniósł, że odniesieniu do żądania części należności głównej w wysokości 7.646,06 zł Sąd w punkcie III wyroku umorzył postępowanie. Rozstrzygnięcie w przedmiocie umorzenia postępowania zostało wydane na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c., których treść przywołał. Następnie odniósł się do tego, że strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa co do kwoty należności głównej w wysokości 5.501,57 zł oraz o odsetki ustawowe za opóźnienie z uwagi na złożony w sprzeciwie zarzut potrącenia wierzytelności wzajemnej przysługującej pozwanemu A. T. z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie.

Sąd Rejonowy w tym zakresie stwierdził, iż mając na względzie oświadczenia pozwanego należy wskazać, że zarzut potrącenia ma podwójny charakter – materialnoprawny i procesowy. O ile zostaną spełnione warunki z art. 498 § 1 k.c. (tj. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym) – oświadczenie o potrąceniu może być składane poza postępowaniem toczącym się z powództwa wierzyciela wzajemnego i podlega ogólnym przepisom co do sposobu i chwili złożenia oświadczenia woli (art. 60 k.c. i art. 61 k.c.). W takim wypadku, jeżeli dojdzie do procesu o roszczenie wierzyciela wzajemnego, obrona pozwanego winna polegać na podniesieniu zarzutu nieistnienia roszczenia powoda. Zarzut potrącenia może być również podniesiony po raz pierwszy w procesie – jest wówczas oświadczeniem woli wymaganym w art. 499 k.c., składanym powodowi w celu umorzenia się wzajemnych wierzytelności i zarazem żądaniem procesowym skierowanym do sądu, aby, uznając jego skuteczność, uwzględnił to umorzenie wierzytelności powoda i w takim zakresie oddalił jego powództwo. Dla osiągnięcia powyższego skutku pozwany powinien zindywidualizować swoją wierzytelność oraz skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia z wierzytelnością powoda – wskazując przesłanki jej powstania, jej wysokość, wymagalność oraz dowody.

W ocenie Sądu Rejonowego powyższy zarzut procesowy był bezskuteczny z uwagi na brak skutecznego złożenia oświadczenia o potrąceniu wywołującego skutki materialnoprawne. Zaznaczył, że zarzut potrącenia rozumiany jako oświadczenie składane w toku procesu, którego treścią jest potrącenie wzajemnych wierzytelności, stanowi czynność nie tylko procesową, lecz także materialnoprawną. W takim wypadku zarzut strony, aby wywołał skutek w postaci umorzenia wzajemnych wierzytelności winien być doręczony stronie - dłużnikowi wzajemnemu lub

jego przedstawicielowi w rozumieniu art. 95 k.c. Zarzut potrącenia zawarty w sprzeciwie został zaś doręczony pełnomocnikowi procesowemu powodów. Zgodnie z treścią pełnomocnictwa z dnia 1 marca 2014 r. powodowie udzielili r. pr. K. G. pełnomocnictwa procesowego ogólnego. Treść takiego pełnomocnictwa, zdaniem Sądu Rejonowego, wyznaczał art. 91 k.p.c., który w punkcie 4., w zakresie czynności o charakterze dyspozytywnym wywołujących skutki również w sferze prawa materialnego, dopuszczał wyłącznie zawarcie ugody, zrzeczenie się roszczenia lub uznanie powództwa. Pełnomocnictwo procesowe, w ocenie tego Sądu nie obejmuje natomiast umocowania do dokonywania lub odbierania innych czynności materialnoprawnych niż wskazane w art. 91 k.p.c. Sąd Rejonowy podzielił przy tym stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 października 2007 r. (sygn. akt V CSK 171/07), w którym stwierdzono, że treść art. 91 k.p.c. nie daje podstaw do przypisania pełnomocnikowi procesowemu przyjmowania w imieniu mocodawcy materialnoprawnych oświadczeń kształtujących, w tym w szczególności oświadczenia o potrąceniu w rozumieniu art. 498 k.c. i 499 k.c. Uprawnienie do przyjmowania takich oświadczeń nie wynika z pełnomocnictwa załączonego do pozwu w niniejszej sprawie. Również sam pełnomocnik powodów zaprzeczył, aby posiadał takie umocowanie ze strony powodów. Nie można zaś uprawnienia do odbioru oświadczeń (materialnoprawnych) drugiej strony procesu domniemywać z samego faktu udzielenia pełnomocnictwa procesowego. Takie domniemanie można wyprowadzić wyłącznie u pełnomocnika procesowego strony składającej zarzut potrącenia - gdzie udzielenie również pełnomocnictwa do złożenia oświadczenia materialnoprawnego wyprowadza się z założenia o celowym działaniu mocodawcy w kierunku wygrania procesu. Po stronie pełnomocnika procesowego odbierającego oświadczenie drugiej strony procesu nie można wyprowadzić stosownego domniemanie. Sąd Rejonowy jednocześnie wskazał, że strona pozwana na żadnym etapie postępowania nie przedłożyła dowodu złożenia oświadczenia o potrąceniu bezpośrednio stronie powodowej lub jej przedstawicielowi w rozumieniu art. 95 k.c. Ciężar udowodnienia powyższej okoliczności w rozumieniu art. 6 k.c. niewątpliwie spoczywał na pozwanych, którzy powoływali się na skuteczne złożenie oświadczenia o potrąceniu.

Mając na względzie powyższe okoliczności w ocenie Sądu Rejonowego strona powodowa w sposób jednoznaczny wykazała swoje roszczenie o zapłatę ceny sprzedaży w wysokości 5.501,57 zł oraz o odsetki ustawowe za opóźnienie od powyższej kwoty za okres od dnia 26 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty. O powyższym roszczeniu powodów Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 535 § 1 k.c. i art. 481 § 1 k.c. w punkcie I wyroku.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie budziły również wątpliwości wysokość należności, termin zapłaty oraz fakt uiszczenia przez pozwanych ceny sprzedaży z opóźnieniem - od należności wynikających z faktur VAT nr (...). Z tego też względu stronie powodowej, zdaniem Sądu I instancji, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie od kwot: 467,93 zł od 4 maja 2015 r. do 12 sierpnia 2015 r., od 1.000 zł za okres od dnia 8 czerwca 2015 r. do 23 lipca 2015 r., od 1.372,37 zł za okres od dnia 8 czerwca 2015 r. do 13 lipca 2015 r., od 1.505,57 zł za okres od dnia 12 czerwca 2015 r. do 27 lipca 2015 r., od 1.500 zł za okres od 19 czerwca 2015 r. do 12 sierpnia 2015 r. oraz od 1.800,19 za okres od 19 czerwca 2015 r. do 3 sierpnia 2015 r. O powyższym żądaniu pozwu Sąd ten orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w punkcie II wyroku.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. opierając w tym zakresie na poglądzie wyrażonym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (sygn. akt II CZ 208/11, LEX nr 1214570), że zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c.), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę. W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu Rejonowego, że roszczenie powodów w momencie wytoczenia powództwa było wymagalne, jak również, że powodowie bezskutecznie podejmowali działania zmierzające do uzyskania zaspokojenia roszczenia. W tym też stanie rzeczy wytoczenie powództwa, w ocenie tego Sądu, było niezbędne dla celowego dochodzenia praw przez powodów.

Rozstrzygnięcie w punkcie V wyroku znajdowało uzasadnienie w treści art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a) ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.).

Powyższe orzeczenia zaskarżyli pozwani w zakresie pkt I,II i IV.

Zarzucili mu naruszenie przepisów :

- art. 233 par 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów skutkujące błędnym przyjęciem, że oświadczenie woli pozwanego o potrąceniu wzajemnych wierzytelności nie doszło do powodów taki sposób ,aby mogli się oni zapoznać z jego treścią;

- art. 61 par 1 kc w zw. z art. 499 kc poprzez przyjęcie, iż doręczenie pełnomocnikowi powoda oświadczenia o potrąceniu w toku procesu nie wywołało skutku potrącenia;

- art. 499 kc poprzez przyjęcie ,że w niniejszej sprawie nie doszło do złożenia oświadczenia o potrąceniu drugiej stronie;

- art. 498 kc poprzez nie uwzględnienie potrącenia dokonanego przez pozwanego w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji i przyjęcie, że nie doszło do wzajemnego umorzenia wierzytelności;

- z ostrożności procesowej, pozwani zgłosili zarzut potrącenia należności pozwanej z należnościami powodów i wnieśli w trybie art. 368 par 1 pkt 4 kpc o przeprowadzenie nowych dowodów tj. dokumentów zawierających oświadczenia o potrąceniu skierowane do powodów w dniu 16 kwietnia 2016 roku, z po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy - na okoliczność skutecznego potrącenia i umorzenia wierzytelności powodów z wierzytelnościami pozwanego.

Opierając się na tych podstawach wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów procesu; ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnych motywach strona pozwana sformułowała argumenty uzasadniające podniesione zarzuty.

Powodowie w pisemnej odpowiedzi na apelację cofnęli pozew w zakresie należności głównej tj . do kwoty 5.501,57 zł i wnieśli o umorzenie postępowania w tym zakresie oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Uzasadniając swoje stanowisko podnieśli, że uznali oświadczenie pozwanego o potrąceniu , dokonane po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy za skuteczne, zatem wzajemne wierzytelności stron w zakresie wskazanym w potrąceniu, uległ umorzeniu do wysokości wierzytelności niższej. Do zapłaty na rzecz powodów pozostały jedynie odsetki od w/ w kwoty od dnia 26 czerwca 2015 roku do dnia 14 kwietnia 2016 roku (data doręczenia powodom oświadczenia o dokonanym potrąceniu).

Skarżący w odpowiedzi na powyższe w piśmie z dnia 19 lipca 2016 roku podniósł, iż oświadczenie o potrąceniu ma moc wsteczną od chwili kiedy potrącenie stało się możliwe ; potrącenie w niniejszej sprawie stało się możliwe gdy wierzytelność powodów stała się wymagalna , albowiem data jej wymagalności przypada później, niż data wymagalności wierzytelności pozwanego, a zatem potrącenie ma moc wsteczną od dnia 25.06.2015r co powoduje ,że w/w odsetki stronie powodowej się nie należą.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Apelacja strony pozwanej zasługiwała na uwzględnienie z powodów wskazanych poniżej oraz mając na uwadze treść art. 316 kpc.

Dokonującej jej oceny Sąd Okręgowy miał na uwadze ,że strona powodowa uznała złożone przez pozwaną oświadczenie o potrąceniu , po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy, za skuteczne i cofnęła pozew zakresie należności głównej.

Sąd Okręgowy uznał takie cofnięcie możliwe i skuteczne na tym etapie postępowania dlatego wyrok sądu pierwszej instancji zakresie pkt I co do tej należności uległ uchyleniu i postępowanie w tym zakresie podlegało umorzeniu na podstawie art. 391 par 1 kpc w zw. z art. 203 par 3 kpc w zw. z art. 355 kpc oraz art. 386 par 3 kpc (por. postanowienie SN z dnia 18.09.2015r , sygn. akt I CSK 789/14 i z dnia 28.01.1988r, sygn. akt II CR 1/88, wyrok SO w Gdańsku z dnia 20.11.2012, sygn. akt XVI Ca 859/12).

W zakresie żądania powodów co do odsetek od w/w kwoty za okres od 25.06.2015r do 14.04.2016r należy zauważyć ,że SN uchwałą z dnia 30.11.1973r, III CZP 73/73 stwierdził ,że według przepisów art. 498 i 499 kc sam zbieg wierzytelności nie powoduje ex lege potrącenia; umorzenie wierzytelności wzajemnych następuje dopiero z mocy jednostronnego oświadczenia dłużnika , a oświadczenie to – określone w przepisach prawa materialnego – wywołuje skutki materialnoprawne polegające na stworzeniu nowego , określonego stanu materialnoprawnego. Z względu na materialnoprawny charakter instytucji potrącenia, przepisy procesowe, nie mogą decydować o tym , czy i kiedy powinna zostać złożone określone materialnoprawne oświadczenie woli stwarzające nowy stan materialnoprawny; prawo materialne zaś takich zakazów nie wprowadza.

Ponadto należy podnieść , że w doktrynie przyjmuje się ,że w praktyce faza kompensacyjna rozpoczyna się wraz z nadejściem terminu wymagalności obu roszczeń , a nawet – gdy potrącenia dokonuje się dzięki oświadczeniu woli – wraz z wymagalnością roszczenia przysługującego aktywnej stronie potrącenia. Rozpoczęcie stanu potrącalności nie skutkuje jeszcze umorzeniem wierzytelności. Dla podmiotu , dla którego rozpoczęła się faza kompensacyjna nabywa prawo kształtujące . Jego wyrazem będzie uprawnienie do złożenia oświadczenia woli , które jest oświadczeniem prawo kształtującym i które pociąga za sobą określone konsekwencje prawne. Jak wynika wprost z treści art.499 kc jest to oświadczenie skierowane do adresata . Gdy więc wola potrącenia została już uzewnętrzniona i skierowana do adresata , znajduje zastosowanie art. 61 kc , zgodnie z którym oświadczenie jest złożone z chwilą , gdy dotarło do adresata w taki sposób , aby mógł zapoznać się z jego treścią.

Na koniec tych rozważań należy podnieść ,że generalnie w prawie polskim przyjmuje się , iż podstawową funkcją potrącenia jest zwolnienie z zobowiązania; potrącenie klasyfikuje się wszak jako surogat spełnienia świadczenia.

W tym miejscu Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, stanowisko Sądu pierwszej instancji co do oceny podniesionego w toku postępowania przed tym sądem przez pozwanego zarzutu potrącenia - w tych konkretnych okolicznościach - zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe rozważania należy wskazać ,że pozwany w oświadczeniu o potrąceniu z dnia 11.04.2016r (k- 211) potracił swoją wierzytelność z wierzytelnościami powodów w kwocie 5,501,57 zł oraz z należnościami stanowiącymi skapitalizowane odsetki od zapłaconych faktur w łącznej kwocie 82 zł.

Powodowie uznając przedmiotowe oświadczenie o potrąceniu za skuteczne w całości ,zażądali jedynie zapłaty ustawowych odsetek od kwoty 5.501.57 zł za okres od 25.06.2015r do 14.04.2016r , nie oświadczając się w zakresie odsetek co do których orzeczono w pkt II wyroku Sądu Rejonowego.

Oceniając powyższe, Sąd Okręgowy miał na uwadze ,że w/w oświadczenie strony powodowej o ograniczeniu roszczenia pozwu jest równoznaczne z cofnięciem pozwu w pozostałej części w co jest równoznaczne z rezygnacją przez stronę powodową z kontynuowania procesu ; skoro jednak strona powodowa wprost nie wyartykułowała ,że cofa pozew również w tym zakresie Sąd Okręgowy uznał że powództwo w tym zakresie podlega oddaleniu (pkt 2. co do pkt II wyroku Sądu Rejonowego) – (podobnie Komentarz do KPC do art. 355 kpc pod. red. A. Zieliński , Wyd. C.H. Beck , wydanie 4 str. 375) - o czym orzekł na podstawie 386 § 1 kpc.

W zakresie żądania strony powodowej sprecyzowane w toku postępowania apelacyjnego , a dotyczącego ustawowych odsetek za w/w zakres to Sąd Okręgowy stanął na stanowisku , mając także na uwadze powyższe rozważania, że oświadczenie o potrąceniu ma moc wsteczną od chwili kiedy potrącenie stało się możliwe ; potrącenie w niniejszej sprawie stało się możliwe, gdy wierzytelność powodów stała się wymagalna , albowiem data jej wymagalności przypada później ,niż data wymagalności wierzytelności pozwanego, a zatem potrącenie ma moc wsteczną od dnia 25.06.2015r co powoduje ,że w/w odsetki stronie powodowej się nie należą.

Reasumując Sąd Okręgowy oddalił powództwo strony powodowej również w tym zakresie na podstawie art. 499 kc o czym orzekł w pkt 2 co do pkt I wyrok Sądu Rejonowego na mocy 386 § 1 kpc.

Apelacja strony pozwanej podlegała oddaleniu w pozostałym zakresie o czym orzeczono na zasadzie art. 385 kpc.

Sąd Okręgowy miał tu na uwadze , że powództwo w chwili wniesienia pozwu i w chwili wyrokowania przez sąd pierwszej instancji było usprawiedliwione, a jego oddalenie przez sąd drugiej instancji zostało jedynie spowodowane przez prawidłowe złożenie przez stronę pozwaną , dopiero przed sądem drugiej instancji , oświadczenia o potrąceniu.

Konsekwencją niniejszego było orzeczenie o kosztach procesu Sądem Okręgowym na podstawie art. 98 i 108 kpc oraz uznaniu za prawidłowe rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w tym przedmiocie (pkt IV wyroku Sądu Rejonowego).